

20. май, въ който се завършваше неопитността на една епоха, малодушието на голѣмитѣ „дипломати“ и измѣната на единъ градъ, на единъ окръгъ, рѣши сѣдбата на поета; 20. май, до който день се низаха толкова несполуки на нашето революционно движение, изгради сѣдбата на нашия човѣкъ; 20. май, съ своята история, която обхваща теглото на мъченикѣтъ-народъ, съ неговитѣ падания и залитания, съ неговата вѣра и отчаяние, камѣкъ по камѣкъ, отъ цѣли петъ вѣка насамъ, изграждаше жертвенникѣтъ на нашата свобода, Вѣслець, Голгота. Голгота прибра въ обятията си мъченикѣтъ на старото християнство; Вѣслець — Новата Голгота за новитѣ идеи, откри обятията си на мъченикѣтъ-поетъ, за носителѣтъ на новото бѣдаще.

Не изрѣкълъ първа дума, откакъ се надигналъ да направи сондажъ надъ евентуалното положение, куршумъ като змия усойница съзналъ прѣзъ гжстата шума и повалилъ поета, безмълвенъ на земята. Прѣстанало да тупти сърдцето, което бѣ отворено за цѣлия свѣтъ, онѣмѣла устата, която пророчествуваше кончината на стария миръ, затворили се очитѣ, чрѣзъ които България гледаше своето мрачно минало и въ своето красиво бѣдаще. Онѣмела и дружината, млъкнала и природата. Единъ скжпъ, рѣдѣкъ животъ, отъ който България и днесъ има нужда, изчезна въ единъ мигъ. Ала — не! животѣтъ изчезва — паметта живѣе; личността се изгуби — споменитѣ и нейнитѣ идеи останаха да вълнуватъ новитѣ поколѣния, да топлятъ сърдцата, за велики дѣла, за крупни подвизи — противъ гнилото, противъ старото. Тамъ, горѣ на Балкана, на Вѣслець — на Новата Голгота, се чуе пѣсенъта на поета, неговото пророчество за собствената му сѣдба: пѣсенъта за изпълненъ дългъ, пѣсенъта за вѣрно служене народу, на правдата и на свободата —